

Estonia-teaterns präktigt uppsatta gästspel på Nationaloperan med Verdis *Attila*. Mati Palm som hunnernas konung på knä i förgrunden.

Gammaldags gedigen Verdi

- Giuseppe Verdi: *Attila*, dir. Eri Klas, regi Arne Mikk, dekor Eldor Renter.
- I rollerna bl.a. Mati Palm, Tiit Kuusik, Solveig Raja och Henrik Krumm.
- Estonia-teaterns gästspel den 27. 5. på Operan.

Estoniateaterns gästspel kröner en helsingforsisk operasäsong full av tomhet. Samtidigt är det första gången på många år som vi över huvud taget har ett gästspel på Operan. Inte att undra på att esternas premiär på tisdagen fick ett bejublat mottagande.

Den första av de tre gästspelsoperorna är Verdis nionde opera *Attila*. Den som tror att tidiga Verdi-operor blott är intressanta kuriositeter missar sig grovt. Hör bara på stråkarna i förspelet eller introduktionen till

sopranens andra aria. Det blir omedelbart klart att de är skrivna av samme mästare som givit oss orkesterpassagerarna i *Traviata*. Musiken har inte som helhet betraktad Verdis senare raffinering, men har å andra sidan en animalisk kraft som hör de tidiga operorna till.

Formellt sett följer musiken det traditionella mönstret med recitativ, aria och cabaletta och sedan en ensemble då och då. Men vem kan väl motstå effekten, då två hundra-femtio kilos bjässar vandrar fram till rampen, drar sina svärd och med glöd i blicken sjunger en krigisk, rytmisk cabaletta av Verdi?

Estonia-teatern har förstått att ge en gammaldags gedigen föreställning som inte försöker göra *Attila* konstigare än den är. Sångarna poserar friskt i stolta ställningar, då handlingen står stilla och musiken tar över. Hunnernas dräkter var lämpligen realistiska, dekoren sug-

gestiv och hela greppet om verket sådant att också de barnsligt patetiska scenernas gjordes på allvar. Och så skall det ju vara.

Det viktigaste i en opera som inte är god musikteater i modern mening är naturligtvis sångarna. Om man inte har fyra stjärnsångare, är det onödigt att sätta upp *Attila*. Unga, begåvade Mati Palm tecknade ett praktfullt porträtt av hunnernas konung. Hans kraftiga, rika basröst bär lätt över ensemblerna och om han bereds tillfälle därtill kommer han säkert att göra stor karriär. Den romerska härförarens roll sjöngs av veteranen Tiit Kuusik. Han sjunger nu i sin ålders sena höst lika praktfullt som förr och det finns bara en förklaring på det fenomenet. Hans teknik har i motsats till förvånansvärt många namnkunniga sångare alltid varit helt naturlig. Varför har det fått förflyta c. 15 år sedan vi hörde honom senast?

Tenoren Hendrik Krumm är en gammal bekant hos oss. Han utvecklade som vanligt en stor vokal prakt, som stördes en aning av hans besynnerliga klang. Han och Mati Palm spelade för övrigt mycket mera naturligt än de två kollegerna. Solveig Raja har en kraftig och klangfull sopranstämma med ännu några mindre tekniska brister som hindrade henne från att briljera så mycket som själva röstmaterialet hade tillät.

Kören, orkestern och hela ensembleren var utomordentligt väl drillade av dirigenten Eri Klas. Hans tempón var överlag rätt långsamma och härmed betonade han det sensuella i musiken. Icke desto mindre var han precis på rytmen och gav denna tidiga Verdi-opera den bravur den skall ha för att lyckas.

Jan Granberg